

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/94/2016
Identifikačné číslo spisu:	7604899710
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7604899710.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vieri Petríkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a JUDr. Márie Trubanovej, PhD., v spore žalobcu Okresného stavebného bytového družstva v Michalovciach, so sídlom v Michalovciach, Plynárenská 1, zastúpeného JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom v Michalovciach, Plynárenská 1, proti žalovaným 1/ V., bývajúcemu v W., 2/ Z., bývajúcej v W., o zaplatenie 1 695,24 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8 C 149/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. februára 2015 sp. zn. 5 Co 883/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 57 071,- Sk s 0,5 % poplatkom z omeškania z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 1. januára 2004 do zaplatenia a trovy konania 2 850,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným 1/, 2/ zároveň uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Slavomíra Kučmáša trovy právneho zastúpenia 14 536,- Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že vychádzajúc z § 8a ods. 1, 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (jeho znenie citoval), vykonaným dokazovaním mal preukázať, že nie sú splnené podmienky ani na zastavenie, ani na zamietnutie žaloby, pretože žalovaní nepreukázali, žeby nedoplatok 57 071,- Sk na úhradách spojených s užívaním bytu za obdobie od 1. marca 2001 do 31. decembra 2003 zaplatili a nenapadli ani výšku žalobcom vyčísleného dlhu. Keďže mal okresný súd za dostatočne preukázané, že žalovaní si neplnia svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy, prihliadnuc na to, že už v minulosti nároky žalobcu uznali a v uznávacom prejave vzali na vedomie aj skutočnosť, že v prípade, že nedodržia podmienky dohody, dlžoba bude vymáhaná súdnou cestou a najmä na nedostatočnú obranu žalovaného 1/, ktorý je ochotný vysporiadať svoje pohľadávky voči žalobcovi až potom, keď žalobca uspokojí nároky jeho klienta, žalobe v celom rozsahu vyhovel. Po preskúmaní správnosti vyúčtovania

úhrad za služby spojené s užívaním bytu a opodstatnenosti týchto nákladov súd prvej inštancie zistil, že dlh žalovaných pozostáva z nedoplatku 22 692,- Sk za r. 2001, 4 200,90 Sk za r. 2002 a 30 177,90 Sk za r. 2003. Na základe uvedených skutočností zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 57 071,- Sk s 0,5 % poplatkom z omeškania z dlžnej sumy od 1. januára 2004 až do zaplattenia, na ktorý má žalobca nárok podľa čl. 3 bodu 5 Zmluvy o výkone správy. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením zo 16. apríla 2010 sp. zn. 5 Co 200/2009 odvolanie žalovaného 1/ odmietol. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a vyslovil, že žalovaný 1/ nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovanému 1/ bol rozsudok okresného súdu doručený 4. augusta 2008, lehota na podanie odvolania plynula od 5. augusta 2008 do 7. septembra 2008 (pondelok). Žalovaný podal odvolanie na pošte 28. augusta 2008, t. j. v lehote na podanie odvolania. Odvolanie však bolo adresované Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý ho vrátil súdu prvého stupňa 11. septembra 2008, čo bolo po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ ako oneskorene podané v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 prvá veta O. s. p. Záverom dodal, že bude povinnosťou súdu prvého stupňa doručiť žalovanej 2/ rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94, pretože jeho doručenie žalovanej 2/ nemožno považovať za účinné (§ 47 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.8.2005). Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ dovolanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. októbra 2011 sp. zn. 2 Cdo 181/2011 zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 16. apríla 2010 sp. zn. 5 Co 200/2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že odvolací súd správne poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94 (ktorý bol napadnutý odvolaním) bude potrebné doručiť žalovanej 2/, pretože jeho doručenie žalovanej 2/ nemožno považovať za účinné (§ 47 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.8.2005), pretože počas konania bolo zistené, že žalovaná 2/ sa v mieste doručovania nezdržovala (č. l. 135-136 spisu). Poznamenal, že k platnému doručeniu písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p. (v znení účinnom do 31.8.2005) však nedôjde, ak sa adresát v mieste doručenia v čase doručovania nezdržoval (ako v tomto prípade). Dovolací súd mal zo spisu ďalej za preukázané, že účastníci konania boli poučení podľa § 204 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31.8.2005, že proti rozsudku súdu prvej inštancie môžu podať odvolanie cestou súdu prvej inštancie na Krajský súd v Košiciach do 30 dní od jeho doručenia v 3 vyhotoveniach. Zdôraznil, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne. Lehota na podanie odvolania plynie u každého účastníka samostatne. Výnimkou je však prípad nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O. s. p.), kedy odvolanie je podané včas niektorým z nerozlučných spoločníkov, ak ktorémukoľvek z nich plynie ešte lehota na podanie odvolania. Dovolací súd sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že doručenie rozsudku súdu prvej inštancie žalovanej 2/ je neúčinné a je potrebné ho doručiť znova, odvolací súd však nemohol zároveň odvolanie žalovaného 1/ odmietnuť s tým, že odvolanie podal oneskorene, pretože rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanej 2/ doručený až po rozhodnutí odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania žalovaného 1/ (č. l. 157 spisu, č. l. 191 spisu).

4. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného 1/ rozsudkom zo 14. februára 2013 sp. zn. 5 Co 379/2011 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť istinu 1 894,41 € zmenil tak, že žalobu zamietol. V ostatnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1), pokiaľ ide o výrok o povinnosti žalovaných zaplatiť istinu 1 894,41 €, preto rozsudok v uvedenom výroku, podľa § 220 O. s. p., zmenil, tak že žalobu o zaplattenie istiny 1 894,41 € zamietol. Uviedol, že dlh žalovaných zanikol splnením, čo je preukázané fotokópiami (č. l. 221-224) výpisov z účtov, a fotokópiami (č. l. 225-228) prehľadu ročných platieb za r. 2007-2010, predložených

žalobcom. Aj keď platby uskutočnil iba žalovaný 1/, vzhľadom na to, že záväzok žalovaných je solidárny, plnením žalovaného 1/ zanikol aj záväzok žalovanej 2/. Bez ohľadu na to, že žalovaný 1/ iba sumu 947,21 € označil ako platbu do exekučného konania "EX 540", aj ostatné jeho platby (a rovnako tak aj preplatok za r. 2007) mal žalobca započítať na úhradu dlhu, ktorý je predmetom tohto konania a nie ich zaúčtovať na bežné mesačné úhrady. Odvolací súď ďalej poznamenal, že aj keď O. z., účinný od 1. januára 1992, už nemá úpravu, akú obsahoval § 73 O. z., účinný do 31. decembra 1991, postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, keďže mal za následok, že dlh žalovaných sa zväčšoval. Pokiaľ ide o povinnosť žalovaných zaplatiť žalobcovi 0,5 % poplatok z omeškania z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 1. januára 2004 až do zaplatenia a trovy konania, odvolací súd uviedol, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 219), ani na jeho zmenu (§ 220), lebo v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., keďže sa účastníkom konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, preto rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Rozsudok, pokiaľ ide o povinnosť žalovaných zaplatiť žalobcovi 0,5 % poplatok z omeškania z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 1. januára 2004 až do zaplatenia, nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto je nepreskúmateľný a tak musel byť v uvedenom rozsahu zrušený a vec musela byť vrátená súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,5 % poplatok z omeškania z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 1. januára 2004 až do zaplatenia. V ďalšom konaní preto súd uplatnený nárok na poplatok z omeškania opätovne posúdil [pričom sa vyrovná aj so všetkými skutočnosťami v odvolaní a podaní žalovaného v 1. rade (č. 1. 251), konkrétne vo vzťahu k námietke premlčania a tvrdeniu, že žalobcovi naň nevznikol nárok], o ňom rozhodne a rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu uznesením z 31. júla 2014 sp. zn. 2 Cdo 379/2013 zrušil zmeňujúci výrok rozsudok odvolacieho súdu a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a dovolanie proti zrušujúcemu výroku odvolacieho súdu odmietol. Dovolací súd o. i. uviedol, že odvolací súd nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O. s. p. a žalobcovi nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii § 3 ods. 1 a § 559 O. z. (podľa ktorých odvolací súd posúdil právne vzťahy medzi účastníkmi) čím žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

6. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 12. februára 2015 sp. zn. 5 Co 883/2014 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť istinu 1 894,41 € tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že dlh žalovaných zanikol splnením, čo je preukázané fotokópiami (č. 1. 221-224) výpisov z účtov, a fotokópiami (č. 1. 225-228) prehľadu ročných platieb za r. 2007-2010, predložených žalobcom. Aj keď platby uskutočnil iba žalovaný 1/, vzhľadom na to, že záväzok žalovaných je solidárny, plnením žalovaného 1/ zanikol aj záväzok žalovanej 2/. Bez ohľadu na to, že žalovaný 1/ iba sumu 947,21 € označil ako platbu do exekučného konania "EX 540", aj ostatné jeho platby (a rovnako tak aj preplatok za r. 2007) mal žalobca započítať na úhradu dlhu, ktorý je predmetom tohto konania a nie ich zaúčtovať na bežné mesačné úhrady. Odvolací súď ďalej poznamenal, že aj keď O. z., účinný od 1. januára 1992, už nemá úpravu, akú obsahoval § 73 O. z., účinný do 31. decembra 1991, postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, keďže mal za následok, že dlh žalovaných sa zväčšoval.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca na pošte 19. mája 2015 dovolanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a že napadnuté rozhodnutie je tiež postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Nesprávne právne posúdenie videl v tom, že napriek námietke žalobcu súd nesprávne aplikoval § 91 ods. 2 O. s. p. upravujúci nerozlučné procesné spoločenstvo a odvolanie žalovaného 1/ mal odmietnuť ako podané oneskorene. Dovolaťel ďalej namietal, že súd v rozpore s § 120 O. s. p. nezisťoval rozhodné skutočnosti, najmä nezaoberal sa tvrdeniami žalobcu a nevykonával potrebné dokazovanie, či nemohlo dôjsť k účinnému doručeniu rozsudku už skôr v roku 2004. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Žalovaní 1/, 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

9. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobca, ďalej aj „dovolateľ“), zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

11. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O. s. p.“), dovolací súd opierajúc sa o § 470 ods. 2 veta prvá CSP, posudzoval prípustnosť dovolania podľa O. s. p. (§§ 236 ods. 1, 238 ods. 1 a 242 ods. 1 O. s. p.) účinného do 30. júna 2016.

12. Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia - v prípadoch stanovených zákonom - z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstať z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom zmysle zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára strane sporu procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil (opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu) správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

13. V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. mohlo byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi.

14. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O. s. p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. Podobne ukladal dovolaciemu súdu posúdiť, či sa v konaní nevyskytla niektorá z tzv. iných (v § 237 ods. 1 O. s. p. neuvedených) procesných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

15. Dovolateľ tvrdil, že v konaní došlo k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pretože súd v rozpore § 120 O. s. p. nezisťoval rozhodné skutočnosti, najmä sa nezaoberal tvrdeniami žalobcu a nevykonával potrebné dokazovanie, či nemohlo dôjsť k účinnému doručeniu rozsudku už skôr v roku 2004 či už u žalovaného 1/, no i u žalovanej 2/, u ktorej plynutie lehoty podľa vyššie uvedeného právneho názoru súdov predĺžilo uplynutie lehoty u žalovaného 1/.

16. Za „inú vadu“ (v § 237 O. s. p. neuvedenú) sa v doterajšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovalo najmä porušenie ustanovení o dokazovaní napríklad tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy. Vadu tejto povahy zakladalo aj porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napríklad osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O. s. p.). Zo spisu nevyplýva, že by došlo k vade takejto povahy.

17. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08); súčasťou tohto práva nie je ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie strany v konaní.

18. V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotil súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je judikatúrou najvyššieho súdu považované za samostatný dovolací dôvod (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 172/2011, 5 Cdo 251/2012 a 7 Cdo 117/2014).

19. Dovolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že už vo svojich rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane uviedol, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) nesprávností. Dovolanie nebolo (a nie je ani podľa úpravy v CSP) „ďalším“ odvolaním. Preto sa ním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvej inštancie alebo odvolací súd, ani prieskumu správnosti nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom mohol v medziach zákona vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení a v nadväznosti na to posudzovať, či súdy správne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy - na rozdiel od súdu prvej inštancie a tiež odvolacieho súdu nemá totiž dovolací súd možnosť vykonávať dokazovanie.

20. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nebol spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. (porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozsudok z 25. septembra 2008 sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Nepripustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom, ako už bolo uvedené vyššie, sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O. s. p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších inštancií.

21. V dovolaní žalobca namietal aj to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Dovolateľ - zastúpený advokátom - síce formálne namietol existenciu tohto dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), obsahovo ale ničím nevysvetlil, o aký omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav má ísť - v čom spočíva, resp. ktorý právny predpis nepoužil odvolací súd správne alebo ktorý nesprávne interpretoval alebo ktoré nesprávne závery vyvodil zo správnych skutkových

záverov. Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, aby dovolateľ v dovolaní len označil niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. (napríklad tým, že poukáže na jeho zákonné označenie - ustanovenie zákona alebo odcituje jeho text). Ustanoveniu § 241 ods. 1 O. s. p. zodpovedá a ním uloženej osobitnej náležitosti dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa uvádza, z konkrétne ktorých dôvodov sa napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Predpokladom toho je, že dovolateľ popíše (špecifikuje) okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý dovolací dôvod je daný, že teda aj dostatočne konkrétne uvedie, v čom vlastne vidí nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nestačí preto len poukázanie na paragrafové označenie (alebo odcitovanie textu) tohto zákonného ustanovenia; nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade samotné vlastné vymedzenie, t. j. uvedenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti dovolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu (k tomu porovnaj R 38/2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 61/2006 z 26. apríla 2007, ktorý bol uverejnený aj v časopise Zo súdnej praxe pod č. 36/2007). Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že žalobca tým, že v dovolaní neopísal okolnosti, z ktorých nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 5 Co 883/2014 vyvodzuje, sám znemožnil dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom jeho rozhodnutie spočíva.

24. Dovolací súd k námietke žalobcu, že odvolací súd mal odvolanie žalovaného 1/ odmietnuť ako oneskorene podané a nemal sa riadiť nesprávnym právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 181/2011, poznamenáva, že v danej veci odvolací súd konštatoval, že žalovanému 1/ bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie (č. l. 94 spisu) doručené 4. augusta 2008. Odvolanie podal žalovaný 1/ na nepríslušnom súde, a to na najvyššom súde, ktorý v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu plynula od 5. augusta 2008 do 7. septembra 2008, neodovzdal odvolanie príslušnému súdu alebo orgánu, ktorý má povinnosť toto podanie doručiť. Odvolanie bolo najvyšším súdom vrátené súdu prvej inštancie 11. septembra 2008. Na základe uvedeného bolo konštatované, že žalovaný 1/ podal odvolanie oneskorene (§ 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Odvolací súd však zároveň správne poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94 (ktorý bol napadnutý odvolaním) bude potrebné doručiť žalovanej 2/, pretože jeho doručenie žalovanej 2/ nebolo možné považovať za účinné (§ 47 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.8.2005). Počas konania bolo totiž zistené, že žalovaná 2/ sa v mieste doručovania nezdržovala (č. l. 135-136 spisu). V prípade náhradného doručovania zásielky určenej do vlastných rúk adresáta, bola konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia písomnosti nastanú po uplynutí ustanovenej doby (znenie účinného do 31.8.2005) ex lege aj voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. K platnému doručeniu písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p. (v znení účinnom do 31.8.2005) však nedôjde, ak sa adresát v mieste doručenia v čase doručovania nezdržoval (ako v tomto prípade). Zo spisu ďalej vyplýva, že účastníci konania boli poučení podľa § 204 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31.8.2005, že proti rozsudku súdu prvej inštancie môžu podať odvolanie cestou súdu prvej inštancie na Krajský súd v Košiciach do 30 dní od jeho doručenia v 3 vyhotoveniach. Dovolací súd zdôrazňuje, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 4. novembra 2004 č. k. 8 C 149/2004-94 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne. Lehota na podanie odvolania plynie u každého účastníka samostatne. Poznamenal, že výnimkou je však prípad nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O. s. p.), kedy odvolanie je podané včas niektorým z nerozlučných spoločníkov, ak ktorémukoľvek z nich plynie ešte lehota na podanie odvolania. Preto ak odvolací súd konštatoval, že doručenie rozsudku súdu prvej inštancie žalovanej 2/ bolo neúčinné a bolo potrebné ho doručiť znova (s čím sa dovolací súd stotožnil), nemohol zároveň odvolanie žalovaného 1/ odmietnuť s tým, že odvolanie podal oneskorene. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanej 2/ doručený až po rozhodnutí odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania žalovaného 1/ (č. l. 157 spisu, č. l. 191 spisu). Dovolací súd tak na základe odvolacím súdom nesprávneho posúdenia plynutia zákonnej lehoty na podanie odvolania žalovaného 1/ dovolaním

napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca sám tým, že v dovolaní neopísal okolnosti, z ktorých nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 5 Co 883/2014 vyvodzuje, sám znemožnil dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom jeho rozhodnutie spočíva.

25. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v dovolaní nepodložene uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Vzhľadom na to dovolanie žalobcu zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

26. Žalovaní boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.